

Vince Flynn

Enemy of the state

Een Mitch Rapp-thriller van

Kyle Mills

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Rabat
Marokko

Het was vlak na middernacht en Rabat leek grotendeels verlaten. Prins Talal bin Musaid staarde naar de dicht opeengepakte huizen op de heuvels die over de stad uitkeken. Zijn aandacht werd getrokken door een menselijke gedaante die in een steeg rechts van hem wegdook, maar door de ruit van zijn Mercedes S-klasse leek het net niet echt. Alles zat onder een laag stof: de gescheurde gevels, de have-loze kleding die buiten te drogen hing – niets van dit alles was ooit onderdeel van zijn bestaan geweest. Dit was de wereld van de anonieme massa's, van de mensen die voor hem pas betekenis kregen als ze niet naar zijn pijpen dansten.

Over vier dagen werd hij negenendertig, en zijn leven was voor hem een waas vol privévliegtuigen, mooie vrouwen en luxe huizen geworden. Londen, Monte Carlo, Parijs, New York – hij kon die steden niet meer van elkaar onderscheiden. Ze bestonden alleen nog maar als locaties voor de chique nachtclubs en boetieks die hij en zijn vrienden frequenteerden. Exclusieve etablissementen, waarvan maar heel weinig mensen het bestaan kenden en waartoe een nog veel kleinere groep ooit toegang kreeg.

Het was nog altijd mogelijk dat de familiebesognes zouden vereisen dat hij naar Saoedi-Arabië terugkeerde, maar hij voelde daar steeds minder voor. Het was een land vol bittere herinneringen aan

verraderlijke complotten en frustraties over een geboorterecht dat hem was afgenomen.

Zijn chauffeur reed langzaam een zijstraat in die net breed genoeg was voor de auto, en Bin Musaid wendde zijn blik van de betonnen huizen erlangs af. De verveling en verachting die hij gewoonlijk ervoer als hij met dergelijke misère werd geconfronteerd had plaatsgemaakt voor opwinding en hoop. Niet langer wachten, niet langer praten. Dit overweldigende gevoel van blijdschap kon slechts door één fenomeen worden opgewekt: actie.

Hij schoof een koffertje vol Amerikaanse dollars op zijn schoot, van de zware last genietend. Dit was het gewicht van de vastberadenheid, wist hij, waarmee hij nog niet vertrouwd was. Het gewicht van de macht.

Hij was de neef van koning Faisal, maar was nooit met het respect behandeld dat die positie vereiste. Na de voortijdige dood van zijn ouders was Bin Musaid naar Europa gestuurd, waar hij de vernederingen van het westerse schoolsysteem had moeten ondergaan. Zijn leraren – veelal vrouwen – hadden niet alleen geweigerd om zijn hoge afkomst te eerbiedigen, maar hadden hem ook voortdurend gekoeioneerd, in een pathetische poging hun eigen minderwaardige afkomst te verhullen. Ze hadden hem slechte cijfers gegeven en hun rapportages aan de koning repten van vrouwen, drankgebruik en geweldsincidenten.

Dat zou allemaal niet zo erg zijn geweest als Faisal zich niet aan de kant had geschaard van die Britse heidenen, die zowel het Huis van Saoed als Allah zelf bespotten. Bin Musaid was na een futiel voorval met een studente uiteindelijk naar Saoedi-Arabië teruggeroepen. Ze was een stereotiepe westerse hoer geweest, en zo had hij haar ook behandeld, niet beter of slechter dan geboden was. Hij was in elk geval blij geweest met de kans om zijn rechtmatige plek in de heersende klasse in te nemen.

Maar het was helaas anders gelopen. In plaats van een gerespecteerde overheidsfunctie te bekleden, had hij een eindeloze reeks nutteloze opdrachten in obscure banen zonder enig aanzien moeten vervullen. Als ze elkaar ontmoetten, had de koning steeds weer enthousiast over zijn schitterende toekomst gesproken, maar hij had nooit stappen ondernomen om die toekomst werkelijkheid te laten

worden. Verraden door zijn eigen familie had Bin Musaid uiteindelijk zijn geboorteland verlaten en de banden zo veel mogelijk verbroken, al waakte hij ervoor dat de stroom familiegeld in gevaar kwam.

Hij wist nu dat allemaal zonder belang was. Saoedi-Arabië, het land dat hem had afgewezen, ging de ondergang tegemoet. Koning Faisal was oud en zwak, een marionet van Amerika die steeds meer moeite had zijn rivalen binnen de grenzen onder controle te houden. Hij begreep niet wat de ware bestemming van zijn land was. In plaats van steeds verder af te brokkelen en uiteindelijk het onderspit te delven, had het Saoedische koningshuis aan het roer van het nieuwe kalifaat moeten staan. Het was het voorrecht en de verantwoordelijkheid van het Huis van Saoed om de islamitische strijdmacht voor te gaan in de vernietiging van de vijanden in de wereld.

Zijn chauffeur boog zich naar voren om in de duisternis een van de zeldzame straatnaamborden te zoeken.

‘Links, stommeling,’ zei Bin Musaid.

Omdat hij dit moment had zien aankomen, had hij dagenlang de kaarten en satellietbeelden op Google bestudeerd. Ze moesten nog een kilometer rechtdoor rijden, tot waar de straat doodliep. Dan zou hij te voet verdergaan, de donkere doolhof in van steeds hoger gelegen soeks aan de rand van de stad. De tocht zou een minuut of zeven duren, in een tempo waarin hij geen ongewilde aandacht van passanten zou trekken. Uiteindelijk zou hij op zijn bestemming aankomen: een onopvallend flatgebouw waar een IS-vertegenwoordiger op hem wachtte.

Met het geld in de koffer moest een grootschalige aanslag in de Verenigde Staten gefinancierd worden – voor IS een essentiële volgende stap in de toch al zeldzaam succesvolle propagandacampagne. De aanslagen van eenlingen die zich door IS lieten inspireren waren natuurlijk heldhaftig genoeg, maar hadden onvoldoende impact in een land waar grootschalige schietpartijen aan de orde van de dag waren.

Het was absoluut noodzakelijk dat de Amerikaanse moslims zich bij de strijd aansloten, maar tot nu toe waren ze passief gebleven, in slaap gewiegd door hun welvaart en integratie in de mengelmoes van immigranten en halvegaren waaruit de bevolking van hun tweede vaderland bestond. Maar nu werden dan toch de eerste scheurtjes

zichtbaar. Amerika begon zich tegen de eigen moslimbevolking te keren. Een klein zetje was genoeg om ervoor te zorgen dat het land Mohammeds volgelingen niet alleen schuwde, maar hen voortaan ook openlijk zou isoleren, aanvallen en discrimineren. Als dat eenmaal gebeurde, zouden miljoenen van het geloof vervreemde jonge mannen gereedstaan om alsnog in het leger van God te dienen.

De Saoedische leiders hadden in het verleden soortgelijke acties uitgevoerd. Twee oudere neven van Musaid waren zelfs rechtstreeks bij de financiering en planning van de aanslagen van 11 september 2001 betrokken geweest. Bin Laden was daarvan weliswaar het gezicht geworden, maar zonder de steun van andere prominenten, die van de kwetsbaarheden van Amerika op de hoogte waren, waren de aanslagen nooit gelukt.

De prins glimlachte in het duister, denkend aan de videobeelden van de brandende torens en de doodsbangen christenen die hun dood tegemoet vielen. Maar zijn vrolijkheid was niet te danken aan die roemruchte beelden. Hij gniffelde erover dat de Amerikaanse politici weliswaar van de betrokkenheid van Saoedi-Arabië hadden geweten, maar te laf waren geweest om actie te ondernemen. In plaats daarvan hadden ze haastig een geheime deal met koning Faisal gesloten. Hij zou de subversieve elementen opruimen en de olietoevoer waarborgen. In ruil daarvoor zouden de Amerikanen geen consequenties verbinden aan het feit dat de terroristen vrijwel allemaal de Saoedische nationaliteit hadden en in plaats daarvan de aandacht van het Amerikaanse volk afleiden met de zich voortslepende conflicten in Afghanistan en Irak.

Door die oorlogen en de nasleep van de financiële crisis in het Westen was het Amerikaanse volk ernstiger verdeeld geraakt dan sinds de Burgeroorlog ooit was voorgekomen. Amerika was een gewond dier. En hij was de leeuw geworden.

Boven Al-Shirqat Irak

Mitch Rapp probeerde een comfortabeler houding te vinden, maar vond die niet. Zijn helm zat tegen de bovenkant van de vliegtuigcabine aan gedrukt en rechts van zijn ruggengraat stak iets scherp door het gaas van zijn stoel.

Dit vliegtuig was veel minder comfortabel dan een G550 van de CIA, maar het was dan ook niet ontworpen om overheidsvips te vervoeren. Het toestel werd alleen gebruikt om eliteteams achter de vijandelijke linies te droppen, en om dat mogelijk te maken moest het klein, snel en moeilijk traceerbaar zijn. Er was geen piloot of cockpit, geen drukcabine of verwarming en geen verlichting, behalve het vale licht van een computerscherm rechts van hem.

Hij wierp er een blik op om de data te bekijken. Vierhonderd knopen op vijftwintigduizend voet, koers zuidzuidoost. Onder het kompas en de vluchtgegevens bewoog traag een infraroodkaart, het terrein volgend. Onder aan het scherm kwam nu zijn doelwit in beeld.

Al-Shirqat.

Ondanks alles wat hij had meegemaakt – alle operaties die hij had uitgevoerd – waren er maar heel weinig plekken waaraan hij zulke slechte herinneringen had dat het klamme zweet hem uitbrak. Dat waren er eigenlijk maar twee, te weten de plek waar zijn vrouw was overleden en Al-Shirqat.

Zodra er een groen lampje boven een deur oplichtte koppelde hij zijn masker van de zuurstoftoevoer van het vliegtuig af en hij bevestigde het meteen weer aan een kleine tank op zijn vliegpak. Hij schoof uit zijn stoel op de koolstofvezelvloer en bond een klein pakket tussen zijn benen. Het aftellen was begonnen, en hij wachtte tot de deur opening voordat hij zijn vliegbril opzette. De ijskoude buitenlucht van min vijfendertig graden Celsius sloeg tegen hem aan terwijl hij zich een weg naar de inktzwarte opening baande. Toen de nul in zijn oortje werd afgeroepen wierp hij zich naar buiten, en terwijl hij in zijn vrije val steeds meer vaart kreeg probeerde hij een stabiele houding aan te nemen.

Na een paar seconden lukte hem dat voldoende om een blik op het schermpje om zijn pols te werpen. Behalve de hoogte stonden daarop de koers en de horizontale afstand tot zijn landingszone aangegeven. Niet dat het zo belangrijk was precies daar te landen, want de plek was min of meer willekeurig gekozen, op zo'n anderhalve kilometer van de rand van de door IS beheerste stad. Maar zijn oude mentor Stan Hurley had die precisie er tijdens de sprongtraining bij hem in geramd. Rapp zag nog steeds voor zich hoe de man midden in de landingscirkel naar de horizon stond te staren.

Als je mij niet op mijn kop schopt, schop ik jou helemaal verrot.

Wie had gedacht dat hij die oude zak zo zou missen?

Onder hem was het stikdonker, wat hem het desoriënterende gevoel gaf in de ruimte te zweven. De voormalige officieren van Saddam Hoessein werden steeds belangrijker in de IS-leiding en hun opkomst ging gepaard met een evenredig grotere discipline. Ze hadden Al-Shirqat volledig verduisterd, in een poging de Amerikaanse bombardementen minder effectief te maken. Erger nog was dat er mobiele SAM-eenheden in de zwaar getroffen straten werden opgesteld. Het was niet bekend of ze echt bruikbaar waren, maar de wetenschap dat ze er stonden was voor hem genoeg om van grote hoogte en in een zijwaartse koers te springen.

Op driehonderd meter boven de grond trok hij zijn parachute open, waarbij het pakket tussen zijn benen vrijkwam en aan het koord bleef hangen dat aan hem vastzat. Na een paar stevige rukken aan de stuurklosjes kwam hij precies op het geplande doelwit neer – een lage zandheuvel met uitzicht op de omgeving.

Snel frommelde Rapp de parachute bij elkaar en zette zijn bril en helm af. Bijna twee minuten lang bleef hij stil liggen luisteren. Toen hij zich ervan had overtuigd dat hij niet opgemerkt was trok hij zijn bovenkleding uit, op een groezelige spijkerbroek en T-shirt na, en trok het pakket naar zich toe.

Er zat niet veel meer in dan een schouderholster met een Glock en geluiddemper, twee extra magazijnen, een voorraadjie gedroogd vlees en een schop om alle andere attributen te begraven. Toen hij klaar was onderscheidde hij zich nauwelijks van een plaatselijke Iraakees die na zonsondergang in de woestijn was opgepakt.

Zonder het schermpje om zijn pols was hij gedwongen op de sterren te navigeren. Gelukkig waren die nog steeds even betrouwbaar als in de tijd dat de eerste ontdekkingsreizigers de wereld verkenden. Hij volgde een zuidelijke koers, over zijn gezicht wrijvend om mogelijke druksporen van zijn vliegbril uit te wissen. Op basis van de wekenlange verkenningsvluchten verwachtte hij niet op bewakers te stuiten als hij de stad binnenging, maar je kon nooit weten in deze business.

Toen Rapp de kapotgebombardeerde gebouwen aan de rand van de stad bereikte liet hij zich weer op zijn buik vallen. De mannen voor wie hij hier was zaten meer in het stadscentrum, en hij ging in gedachten de route nog eens na die de CIA-cartografen hadden uitgestippeld.

Toen hij de vorige keer uit Al-Shirqat was ontsnapt had hij zich als Amerikaanse IS-rekruut voorgedaan. De Iraakse ex-generaal die over het gebied heerste had een plan opgesteld om de Saoedische olieproductie met vuile bommen uit te schakelen, zodat de wereld-economie een zware klap kreeg en de Saoediërs het gevaar liepen dat islamitische radicalen de macht grepen. Rapp was erin geslaagd het plan te vrijdelen, maar niet zonder hulp van het plaatselijke verzet.

Inmiddels was de identiteit van die strijders bekend geworden en IS was hun nu op het spoor. De meeste CIA'ers in Langley meenden dat hij niet goed wijs was om terug te gaan, met het argument dat de risico's veel groter waren dan mogelijke beloning. En waarschijnlijk hadden ze gelijk. Op eentje na waren de jonge mannen die Rapp daar moest bevrijden geen goede soldaten. En geen van hen kon

werkelijk nuttige informatie verschaffen. Als ze bij elkaar zaten, doodden ze de tijd met ellenlange politieke betogen, waar iedereen het altijd van harte mee eens was. Maar toen hij hen nodig had gehad, hadden ze meteen hun hulp aangeboden. Nou, dan konden ze nu ook op hem rekenen.

Helaas had die beslissing hem gedwongen om Joe Maslick de leiding te geven over de operatie in Rabat in Marokko, terwijl die daar eigenlijk geen zin in had. Maar uiteindelijk was het waarschijnlijk toch een goede keuze gebleken. Zo ingewikkeld was de operatie niet, en Maslick moest ervaring opdoen als commandant, of hij dat nu leuk vond of niet.

Rapp sloot zijn ogen even, in het besef dat hij alleen maar tijd aan het rekken was. Hij had gehoopt nooit meer naar deze plek te hoeven terugkeren en had zelfs geprobeerd de militaire leiding ervan te overtuigen een groot offensief te beginnen om de stad weer in te nemen. Uiteraard hadden de generaals dat afgehouden. Niet dat ze van mening waren dat ze er niet toe in staat waren. Met Amerikaanse steun was het Iraakse leger inmiddels sterk genoeg om de stad terug te veroveren, maar het probleem was dat de plaatselijke bevolking nauwelijks onderscheid maakte tussen het Iraakse leger en IS. Dit was gewoon de zoveelste bezettingsmacht om een eindeloze guerrilla tegen te voeren. Zo ging dat in het Midden-Oosten.

Rapp stond op en sloop tussen twee gebouwen door, bij het licht van de vollemaan zijn weg zoekend. Deze stadswijk had zware oorlogsschade opgelopen en was nu grotendeels onbewoond. Hij was hier al eens doorheen gelopen, maar had de route niet in zijn geheugen opgeslagen.

Nadat hij een minuut of vijf in min of meer zuidelijke richting was gelopen, kwam hij bij een ingestort gebouw, waarvan vrijwel alleen de oostelijke muur nog overeind stond. Dit was een van de opvallende plekken die hij van een foto in Langley herkende, en hij sloeg hier links af, diagonaal een plein vol inslagen overstekend.

Toen hij eenmaal de overkant had bereikt wist hij zeker dat hij in de gaten werd gehouden. Het puin brokkelde in een natuurlijk ritme van de gebouwen af, en dat was hier net genoeg verstoord om opgemerkt te worden. De behoedzame voetstappen waren slechts af en toe hoorbaar, maar voor het getrainde oor waren ze onmiskenbaar.

Hij bleef rustig doorlopen en klom over een uitgebrande auto heen om in de steeg erachter te komen. Toen hij zeker wist dat niemand hem kon zien stapte hij door een gat in de muur rechts van hem.

De man die hem volgde was in elk geval geen amateur, dat moest Rapp hem nageven. Het duurde maar liefst twee minuten voordat hij een schaduw zag, die hem heel langzaam naderde. Hij pakte een scherf bij een brok gewapend beton op, gooide die weg en hoorde twintig meter zuidwaarts een zacht gekletter.

De voetstappen vielen even stil. Rapp pakte zijn Glock en wachtte af, nauwelijks ademend. Er gingen een paar seconden voorbij voordat het silhouet weer verscheen. De man aan wie het toebehoorde was een paar centimeter langer dan hij en over zijn schouders gemeten was hij zeker vijftien centimeter breder. Hij droeg een aanvalsgeweer over zijn borst en bewoog zich op een manier die deed veronderstellen dat hij zeker niet de eerste de beste IS-klojo was.

Terwijl Rapp doodstil in het duister bleef zitten, keek hij naar de man die zijn richting op kwam. Op het moment dat hij hem passeerde stapte Rapp naar voren en drukte zijn pistool tegen zijn achterhoofd.

Zonder ook maar een kreet te slaken of iets te zeggen bleef de man staan en stak zijn handen omhoog. Rapp liep langzaam om hem heen, met de loop van zijn Glock over de haren van de man strijkend, totdat het pistool tegen zijn voorhoofd stond.

‘In mijn herinnering was je minder slordig,’ zei Rapp in het Arabisch.

‘En in mijn herinnering zag je eruit als het achtereind van een varken.’

Rapp trok het pistool terug en de mannetjesputter omhelsde hem.

‘Steek je kin eens omhoog, vriend. Dan kan ik je beter bekijken.’

Rapp stak zijn kin omhoog, zodat het maanlicht erop viel.

De Irakees greep Rapp bij zijn baard en draaide zijn gezicht opzij om hem beter te bekijken. ‘Het is wonderbaarlijk wat jullie Amerikanen allemaal kunnen,’ zei hij oprecht verbaasd.

Om bij zijn eerdere operatie in Al-Shirqat niet herkend te worden was Rapp gedwongen geweest om zijn gezicht door Joe Maslick zo te laten toetakelen dat het een brok wild vlees leek. En dat was het enige gezicht dat Gaffar ooit had gezien – het verminkte, bebloede en gezwollen gezicht dat Maslick had gecreëerd.

‘Meer operaties dan me lief waren.’

‘Ja, maar toch... Het is ongelooflijk.’

‘Hoe gaat het met de anderen?’

‘Ze redden zich, maar het zijn geen militairen. Angst is een goede motivator, maar dit...’ Hij maakte een weids handgebaar. ‘De kou, de verveling, het gebrek aan eten. Het is echt zwaar.’

‘Hoe lang verbergen jullie je hier al?’

‘Twee weken.’

Rapp knikte. Vaak kwam het niet door de angst en de uitputting dat mensen aan de oorlog ten onder gingen. Het kwam vooral door alle bijkomende ellende.

‘Kom mee,’ zei Gaffar. ‘Ik breng je naar hen toe.’

Wat er nog van de buurt over was leek onbewoond en zonder enig belang voor de IS-strijdmacht, maar toch was het verstandig om voorzichtig verder te lopen. Na een tijdje kwamen ze bij een enorme betonplaat die tegen een half ingestorte muur aan was gevallen. Gaffar pakte een steen op en tikte drie keer op de restanten van een lantaarnpaal. Even later verschenen de mensen voor wie Rapp was gekomen bij de ingang van de kunstmatige holte.

Links stonden twee magere mannen die er als computernerds uitzagen. De ene leek zijn bril kwijt te zijn en tuurde met toegeknepen ogen het duister in. Mohammed, hun leider, leek niet al te zwaar gehavend en zijn broer evenmin.

De Iraakse broers waren de twee enigen in de wereld die Rapp niet in de ogen wilde kijken, en daarom richtte hij zijn blik op de vrouw die zich tegen Mohammed aan had gedrukt.

‘Wie is zij?’

‘Mijn vrouw.’

‘Ben je getrouwd?’ zei Rapp. ‘Wat een apart gevoel voor timing.’

‘Shada is door IS geveild. Ik ken haar al sinds onze kindertijd. Ik heb al mijn bezittingen verkocht en de opbrengst gebruikt om haar te kopen.’ Rapp keek onderzoekend in haar donkere ogen en nam het rimpelloze gezicht en de zwarte haarstrengen in zich op. Hij had Mohammeds zus onder vergelijkbare omstandigheden gekocht. Dit meisje was jonger en angstiger, maar verschilde verder niet van Laleh toen.

De herinnering bezorgde Rapp een pijnlijke beklemming op de

borst, en hij verdreef haar beeld uit zijn gedachten. Maar het zou vast terugkomen, telkens weer.

‘Als er geen plek voor me is, blijf ik wel achter,’ zei ze, de lange stilte doorbrekend.

‘Nee,’ zei een van de nerds iets te hard. ‘Als er iemand hier moet blijven, is hij het wel. We hebben dit aan hem te danken.’

‘Hou je mond!’ beet Gaffar hem fluisterend toe. ‘We hebben dit aan onszelf te danken. Het is óns land waarvoor we vechten, en het is óns volk dat het heeft verwoest. Niet het zijne.’

Hij bracht zijn hand omhoog om de man een oplawaai te geven, maar Rapp hield hem tegen.

‘Luister, jullie moeten nog even volhouden, dan is dit allemaal voorbij.’

Hij haalde het voedselpakket tevoorschijn dat hij had meegenomen en verdeelde alles onder hen. ‘Eet dit op en pak je spullen.’

‘Dus ze kan meekomen?’ vroeg Mohammed.

Rapp knikte. ‘Vijf minuten.’

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

VINCE FLYNN

American Assassin

Nu verfilmd met Michael Keaton en Dylan O'Brien in de hoofdrol

'Flynn is een meester – misschien wel dé meester van thrillers waarbij de pagina's zichzelf om lijken te slaan.' – *Bookreporter*

Mitch Rapp was een veelbelovende atleet in zijn studententijd... En toen sloeg het noodlot toe: terroristen doodden tijdens een wrede aanslag meer dan tweehonderd onschuldige burgers, onder wie zijn vriendin. Familie en vrienden die achterbleven waren in diepe rouw en probeerden troost te vinden. Maar Rapp wilde slechts één ding: vergelding.

Na twee decennia van politiek falen staan de Verenigde Staten en de CIA er slecht voor. De Operations Director van de CIA, Koude Oorlog-veteraan Thomas Stansfield, weet dat hij zich moet voorbereiden op de volgende oorlog: de strijd tussen de VS en islamitische jihadistische jihadisten. Hij geeft zijn opvolger Irene Kennedy en zijn beste vriend Stan Hurley de opdracht om een groep clandestiene operatives op te richten. Agenten die in het diepste geheim opereren. Zes maanden wordt het uiterste van Rapp geveerd tijdens een training die zo intens is dat hij er bijna aan ten onder gaat.

Gehard door deze elite-opleiding is hij er klaar voor om zijn vijanden uit te schakelen. Hij begint in Istanboel, waar de wapenhandelaar die de explosieven voor de aanslag verkocht zijn eerste doelwit is. Daarna trekken hij en zijn team door Europa, waar ze de ene na de andere terrorist zonder genade uitschakelen. In de stoffige straten van Beiroet bereikt het verhaal zijn hoogtepunt als Rapp plotseling zelf doelwit is. Hij zal zijn training en vaardigheden tot het uiterste moeten inzetten als hij wil overleven in deze door oorlog geteisterde stad.

ISBN 978 90 452 1285 2 | ISBN e-book 978 90 452 1295 1

Lees ook van Vince Flynn

Doodvonnis

ISBN 978 90 452 1371 2 | ISBN e-book 978 90 452 1381 1

Machtsovername

ISBN 978 90 452 1049 0 | ISBN e-book 978 90 452 1059 9